

ganske ensartet med det Tilbud, som er stillet fra Højres Side, og som heller ikke saadan lader sig gennemføre. Og naar endelig den højtærede Finansminister saa kaster sit Blik, saaledes som han gjorde i Gaar i Landstinget, til Ordføreren for de Frikonservative, takkende dem og sættende sin Lid til dem, saa ser jeg ikke, at der frembyder sig noget som helst Haab fra de Frikonservatives Side. Thi hvad er det til syvende og sidst, de Frikonservative tilbyde. Det er atter disse 6 Millioner, ganske vist paa en anden Maade. De Frikonservative have tilbudt en Del i indirekte Skatter plus en Del i Formue- og Indkomstskat. Tilsyneladende have de tilbudt et Beløb, som er adskilligt større. Men de Frikonservatives Tilbud maa sammenholdes med hele Regeringens Politik, og lige til det sidste har den højtærede Finansminister jo med stor Styrke fastholdt, at der kun fra hans Side kunde være Tale om en Skattelovgivning, som opretholdt Forholdet mellem de direkte og indirekte Skatter. Naar man nu ser paa de Frikonservatives Tilbud, som gaar ud paa, at man vil gaa med til nogen Forhøjelse af Formue- og Indkomstskat, men at man ikke paa nogen Maade kan gaa med til det, som den højtærede Finansminister har foreslaaet, saa vil det vel neppe være urigtigt at antage, at det frikonservative Forslag vil ligge midt imellem Nulpunktet — Højres Forslag — og Regeringens Standpunkt, $4\frac{1}{2}$ Million, altsaa betyde $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. paa de direkte Skatter. Men dette vilde nødvendigvis medføre, hvis Finansministeren skulde ville gøre Brug af dette Tilbud, at de indirekte Skatter, Forbrugsskatterne, ogsaa maatte nedsættes i samme Forhold, thi ellers vilde den Proportion, som betyder noget for Regeringens Politik, ikke kunne bevares, og hvis altsaa de indirekte Skatter skulde nedsættes paa tilsvarende Maade, altsaa halveres, vilde det Beløb, som den højtærede Finansminister har beregnet som Merindtægt af ØL, Brændevins- og Cigaret-skatterne samt Kultolden, gaa ned fra 7,2 til 3,6 Mill. Kr. Tilsammen er det, som Finansministeren kan gøre Regning paa fra de Frikonservatives Side, altsaa ogsaa ca. 6 Mill. Kr., dels i Form af en Formue- og Indkomstskat og dels i Form af Forbrugsskatter.

Det forekommer mig, at disse Kendsgerninger vise, at den højtærede Finansminister har anlagt sin Politik paa en forunderlig Maade, og at han har ført den til en for sit Parti og for Folketinget

overmaade betænkelig Situation. Den højtærede Finansminister har gentagne Gange herved erklæret, at hans Lovforslag vare anlagte paa at gennemføres i det andet Ting, at de ikke indeholdt Skatteprincipper, som kunde tænkes at give Anledning til alvorlig og langvarig Kamp. Han har i Gaar og ved første Behandling i Landstinget meget stærkt fremhævet, hvor imødekommende man havde indrettet disse Lovforslag overfor Landstinget. Han har skildret, at man slet ikke herved havde vedtaget de Skattelovforslag, man egentlig kunde ønske. Nu ser altsaa den højtærede Finansminister, hvad han har haft ud af al denne Imødekommen. Skønt han paa Forhaand har ofret Venstres Skatteprincipper, kastet dem til Side for at kunne tilvejebringe en Ordning, som hurtigt lod sig træffe, staar han i Øjeblikket i en saadan Situation, at et Medlem af hans Parti i sit Blad har fremsat en skarp Udtalelse, om hvilken det maa formodes, at den staar i Forbindelse med Regeringens Opfattelse af Situationen. Den gik ud paa, at det kunde blive nødvendigt overfor Landstinget at anvende Midler, der skulde skaffe et mere medgørligt Landsting, og den Opløsning, der her var Tale om, vilde ikke blive en Fredsopløsning. Hvad det Udtryk vil sige, vide vi alle: en Opløsning, hvorved ogsaa de kongevalgte erstattes paa den Maade, som man fra Venstres Side har opfattet Grundlovens Bestemmelse vedrørende dem. Det er dog en ejendommelig Situation, den højtærede Finansminister har bragt sig i, at han efter at have opgivet Venstres Skatteprincipper og tilbudt at ofre dem til Højre endda ikke kan faa sit Forligsforslag igennem, men maa fremsætte saadanne Betragtninger igennem det Medlem, der — tør jeg nok sige — her i Landet har været Levendegørelsen af den mest medgørlige Politik, der overhovedet har været drevet her i Landet. Disse Udtalelser om, at man kunde blive nødsaget til at skaffe sig et mere medgørligt Landsting, ere aldrig før fremsatte fra de Partiers Side, der nu regere. Vi have haft Spørgsmaal af største Betydning, hvor demokratiske Principper stod overfor konservative Principper, hvor Kravet om den privilegerede Valgrets Afskaffelse lige til Bunden stod overfor Forlangendet om at bevare den, men der lød ingen Sinde overfor Landstinget den Trusel, at man kunde blive nødsaget til at skaffe sig et mere medgørligt Landsting, den fremkommer for første Gang nu, efter at Regeringen paa